

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer tretten

Jeff Pippenger

2025-12-18

Tallet tretten

Vi behandler i øjeblikket det profetiske symbol for 1863. Vi har rettet vor opmærksomhed mod det bibelske Kadesh som symbolet på det gamle Israels oprør mod den „hvile“, der medførte deres død over en periode, som kulminerede ved Kadesh, og som således illustrerer forkastelsen af Jeremias’ „gamle stier“ i 1863, da Tredje Mosebogs seksogtyvendes „syv tider“ blev forkastet.

I bestræbelsen på det lys, der er forbundet med Kadesh og 1863, har vi identificeret de ti prøver, som nåede frem til Kadesh. Vi har identificeret de første tre prøver som mannaens prøve. Disse tre trin kan fremstilles som mirakler eller prøver, og sabbatshvilen, som er den første af de ti prøver, svarer til den tiende prøve, som Paulus så tydeligt identificerer i Hebræerbrevet som „hvilen“. De ti prøver rummer en alfa-hvile og en omega-hvile.

Det er uden betydning, hvordan en studerende i profeti ønsker at definere »hvilen«, som hebræerne forkastede ved Kadesh—for profetisk set henviser enhver »hvile« (linje på linje) til »hvilen og vederkvælgelsen«, som er den sildige regn. Kadesh er et fremtrædende symbol på forkastelsen af den sildige regns budskab og også af den sildige regns erfaring, for beseglingen, som fuldbyrdes over de hundrede og fireogfyrrer tusinde ved Kadesh, er en grundfæstelse i sandheden både »intellektuelt og åndeligt«.

“Så snart Guds folk er beseglet på deres pander — det er ikke noget segl eller mærke, der kan ses, men en forankring i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, så de ikke kan rokkes — så snart Guds folk er beseglet og beredt til rystelsen, vil den komme. Ja, den er allerede begyndt; Guds domme hviler nu over landet for at advare os, så vi kan vide, hvad der kommer.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1161.

At slå sig ned „i sandheden“ „intellektuelt“ repræsenterer antagelsen af linje på linje-metoden som den ene og eneste helligede fremgangsmåde i studiet af Guds Ord. Denne snævre fremgangsmåde blev bekræftet som den rette fremgangsmåde i august 1840, da „mange blev overbevist om rigtigheden af de principper for profetisk fortolkning, som Miller og hans medarbejdere havde antaget, og adventbevægelsen fik en vidunderlig fremdrift.“ Den „vidunderlige fremdrift“ repræsenterer åbenbarelsen af Helligåndens kraft, som sendte den første engels budskab rundt om i verden i 1840.

De, der deltog i det værk, som repræsenterede den »vidunderlige fremdrift«, blev sat i stand til at udføre netop dette værk ved Helligåndens kraft. Helligånden åbenbarede kun sin kraft blandt dem, som havde antaget den hellige metode. Helligånden åbenbarede kun sin kraft inden for dem, som havde antaget den hellige metode.

At falde til ro i sandheden intellektuelt er at acceptere linje på linje-metodologien, og denne „accept“ af linje på linje-metodologien fremstilles for en laodikeer som åbningen af hjertets dør for Laodikeas Budbringers indtræden i Helligåndens person. Accepten af den hellige metodologi bringer Helligåndens kraft ind i sindet hos dem, der falder til ro i sandheden intellektuelt. Accepten af denne metodologi frembringer en åndelighed, som fremstilles som foreningen af guddommelighed med menneskelighed. Anvendelsen af den bibelske metodologi, linje på linje, når den blandes med tro, fremstilles som at falde til ro i sandheden intellektuelt, og den sandhed (det budskab), som metodologien frembringer, kan ikke adskilles fra Jesus, som er Ordet. At tage imod budskabet i Hans Ord er at tage imod Helligånden i sit sind. Således frembringer det at falde til ro i sandheden intellektuelt den åndelige erfaring, som modtager Guds godkendelses segl.

Kadesj var den endelige prøve for det gamle Israel. De to klasser af vindrikkere i Joels bog adskilles og kendetegnes fra hinanden på grundlag af forkastelsen eller antagelsen af senregnsbudskabet, som Joel identificerer som „ny vin“ i modsætning til den gærede vin, som den anden klasse drikker. Joels „ny vin“ er Paulus’ „hvile“ i Hebræerbrevet tre og fire. Det er også det, som Esajas’ „Efraims drukkenbolte“ nægter at „høre“ — dem „til hvem han sagde: ‘Dette er hvilen, hvormed I kan skaffe den trætte hvile; og dette er vederkvægelsen’; men de ville ikke høre. Og Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her lidt og der lidt, for at de kunne gå hen og falde bagover og blive knust og blive fanget i snare og blive taget.”

Vi har fastslået, at Arons oprør med guldkalven repræsenterer ‘to’ af de ti prøver, som afsluttes ved Kadesh. Opdelingen af denne prøve i to prøver stemmer overens med prøvetiden under den sene regn, som fremstilles ved “dyrets billedes prøve”, hvilken er den prøve, der afgør Guds folks skæbne. Åbenbaringen 13 identificerer ‘oprør’, for tallet ‘tretten’ repræsenterer oprør.

Kapitlet begynder med det pavelige havdyr, det fremmeste symbol på oprør på jorden, idet Daniel identificerer det som den magt, der taler store ord imod den Højeste. Dette oprør efterfølges af jorddyrets oprør, De Forenede Stater, som derpå tvinger hele verden til at følge deres eksempel på oprør. Mønstret for det tredje oprør i kapitlet findes i det første af de tre oprør, fremstillet som havdyret, symbolet på Vatikanet. I vers elleve taler De Forenede Stater som en drage og danner således et billede af dyret—et billede af Vatikanet. Fra vers tolv og frem tvinger De Forenede Stater verden til at gøre det samme. Arons oprør er todelt og repræsenterer De Forenede Staters oprør og dernæst hele verdens oprør, når verdensbilledet af Vatikanet håndhæves.

Arons oprør identificerer begge perioder, fremstillet som afgudsdyrkelse, da Moses ikke var der, efterfulgt af afgudsdyrkelse, da Moses var der. Moses havde modtaget Loven og repræsenterer derfor Guds Lov som vendepunktet i oprøret. Prøven, repræsenteret ved Arons gyldne billede af et kalve-dyr, er prøven i 1863.

Det er søndagslovens prøve, som repræsenterer en skillelinje mellem liv og død. Det er skillelinjen mellem det forjættede land eller død i ørkenen, skillelinjen mellem dyrets mærke eller Guds segl, skillelinjen mellem Shebna, laodikeeren, eller Eliakim, filadelfieren, skæbne. De første tre prøver, fremstillet ved mannaen, symboliserer sabbats- eller søndagsstriden, ligesom den tiende prøve gør. Skillelinjen i Arons oprør med guldkalven, som repræsenterer både den femte og den sjette prøve

— er søndagsloven.

Den fjerde prøve er vandet ved Massa, der betyder »prøvelse«, og Meriba, der betyder »Jehovas banner«, og den findes i 2 Mosebog 17,1–7, hvor den direkte identificeres som »at friste Herren«.

Og hele Israels børns menighed brød op fra Sin-ørkenen og drog videre fra lejrplads til lejrplads efter Herrens befaling og slog lejr i Refidim; men der var intet vand, som folket kunne drikke. Derfor trættede folket med Moses og sagde: Giv os vand at drikke. Og Moses sagde til dem: Hvorfor trættes I med mig? Hvorfor frister I Herren? Og folket tørstede der efter vand, og folket knurrede mod Moses og sagde: Hvorfor er det, du har ført os op fra Egypten, for at lade os og vore børn og vort kvæg dø af tørst?

Og Moses råbte til Herren og sagde: Hvad skal jeg gøre med dette folk? De er næsten rede til at stene mig.

Og Herren sagde til Moses: Gå foran folket, og tag nogle af Israels ældste med dig; og din stav, hvormed du slog floden, skal du tage i din hånd og gå. Se, jeg vil stå foran dig der på klippen ved Horeb; og du skal slå på klippen, og der skal komme vand ud af den, så folket kan drikke. Og Moses gjorde således for øjnene af Israels ældste.

Og han kaldte stedet Massa og Meriba på grund af Israels børns kiv, og fordi de fristede Herren ved at sige: Er Herren iblandt os eller ikke? 2 Mosebog 17,1–7.

Prøvelsen, som er repræsenteret ved »Massah«, og banneret, som er repræsenteret ved »Meribah«, er et profetisk alfa, som møder sit profetiske omega, når Moses slår på den samme Klippe for anden gang. Dette betyder, at den fjerde af de ti provokationer er repræsenteret ved Kadesh, for det andet Kadesh er stedet, hvor Moses i oprør slår på Klippen. Dette identificerer, at Kadesh som symbol indbefatter vandprøven, som frembringer et banner.

Vandprøven, som frembringer banneret, er prøven på budskabet om sildigregnen. 1863 var dér, hvor banneret skulle have været løftet op, men ak; 1863 var kun det første Kadesh, og det andet Kadesh er ved den snart kommende søndagslov. Massah og Meribah repræsenterer den endelige prøve for de hundrede og fireogfyrre tusinde, lige før de bliver løftet op som et banner ved søndagsloven. Det var ikke Roms myndighed eller jødernes myndighed, der tilrettelagde Kristi død. Denne myndighed blev stadfæstet i Himlens rådslutning tidsaldre før korset. Moses brugte sin stav, staven salvet af Gud selv, til at slå på Klippen — men kun én gang. Denne Klippe er ifølge inspirationen repræsenteret ved budskaberne fra 1840 til 1844, som er de gamle grundlæggende sandheder, der repræsenterer de retfærdiges sti. I prøven, repræsenteret ved Massah, er det vand, som frelser, det vand, der strømmer ud fra Klippen på de gamle stier. Dette vand prøver og frembringer to klasser; den ene til dyrets mærke og den anden til Guds segl, således som det er repræsenteret ved Guds segl på dem, der løftes op som et banner, således som det er repræsenteret ved Meribah.

Templet blev fuldendt før Artaxerxes' tredje dekret, hvilket fastslår, at det milleritiske tempel, som Kristus oprejste på 46 år fra 1798 til 1844, blev fuldendt før den tredje engel, repræsenteret ved ankomsten af det tredje dekret. De hundrede og fireogfyrre tusinde besegles lige før søndagsloven,

hvor de derpå ophøjes som et banner og et offer af Pinsens førstegrøde, som i fordums dage. Massa og Meriba identificerer vandprøven, repræsenteret ved midnatsråbets budskab i den første og den tredje engels historie.

Værket med at forene guddommelighed med menneskelighed fremstilles også som foreningen af to templer. Det fremstilles også som et ægteskab, hvor en mand og en kvinde, eller et kvindeligt tempel og et mandligt tempel, forenes og bliver ét kød. Kristus opførte det milleritiske tempel med det formål at lede dem ind i sit himmelske tempel, hvor de ville finde „hvile“, repræsenteret i 1844's historie ved syvendetagssabbatten.

Når denne forståelse af Massa og Meriba som den fjerde prøve anvendes mellem en indledende prøve, som også repræsenterer tre prøver, og som derefter efterfølges af søndagsloven som den femte og sjette prøve — da kan du se, men kun hvis du er villig til at se, at den trefoldige mannaprøve er den første prøve, efterfulgt af en prøve, som går forud for den tredje, dobbeltledede prøve med Arons guldkalv. Massa og Meriba fremstilles sammen, for det er kun i den anden engels budskab, at en profetisk „fordobling“ findes. Mannaens første tre prøver er den første engels budskab. Prøven ved Massa og Meriba er den anden engels budskab, og Arons oprør er den tredje engels budskab.

Den femte prøve er prøven med Arons guldkalv, som begynder med en tilkendegivelse af afgudsdyrkelse, da oprørerne mente, at deres nøgne oprør var skjult for Gud.

Da folket så, at Moses tøvede med at komme ned fra bjerget, samlede folket sig om Aron og sagde til ham: Op, gør os guder, som kan gå foran os; thi hvad denne Moses angår, manden som førte os op fra Ægyptens land, ved vi ikke, hvad der er blevet af ham. Og Aron sagde til dem: Riv de guldringe af, som sidder i ørerne på jeres hustruer, jeres sønner og jeres døtre, og bring dem til mig. Og hele folket rev de guldringe af, som sad i deres ører, og bragte dem til Aron. Og han tog imod dem af deres hånd og formede det med et graverjern, efter at han havde lavet det til en støbt kalv; og de sagde: Dette er dine guder, Israel, som førte dig op fra Ægyptens land. Da Aron så det, byggede han et alter foran den; og Aron lod udråbe og sagde: I morgen er der højtid for Herren.

Og de stod tidligt op den næste morgen og ofrede brændofre og bragte takofre; og folket satte sig ned for at spise og drikke og rejste sig op for at lege. 2 Mosebog 32:1–6.

Den sjette prøve er den anden del af guldkalvsoprøret, da Moses vender tilbage efter at have modtaget De Ti Bud. Moses spørger: »Hvem hører Herren til?« Flertallet forblev passivt eller sluttede sig til afgudsdyrkerne og åbenbarede dermed åbent det samme oprør i mæglerens nærvær.

Den femte og sjette prøve er tydelige forbilleder på og svarer til søndagsloven. Elias på Karmels bjerg stiller et lignende spørgsmål, som Moses gjorde. Vælg i dag, hvem I vil tjene, peger på søndagslovens prøve. Symbolikken i prøven med dyrets billede peger på søndagsloven. Levitternes adskillelse i beretningen om Aron og de tolv stammers adskillelse i beretningen om Jeroboams to guldkalve identificerer adskillelsen mellem de vise og de dårlige ved søndagsloven. Laodikeerne er de dårlige jomfruer, som Søster White bevidner, og derfor er jomfruernes adskillelse ved søndagsloven adskillelsen mellem laodikeere og filadelfiere. Den femte og sjette prøve, som er én

todelt prøve, svarer til søndagsloven, hvilket betyder, at de svarer til 1863 og Kadesh.

Anden og tredive og treogtredivte kapitel i Anden Mosebog opfyldes på nøjagtig samme dag, blot få timer fra hinanden, og denne dag er et forbillede på 1863 og Kadesh. I kapitel treogtredive beder Moses om at få se Guds herlighed. Derfor ser vi Moses i den femte og sjette fristelse blive forvandlet til de hundrede og fireogfyre tusinde. Den samme Moses er også ved Kadesh, hvor han slår på Klippen anden gang og således repræsenterer en klasse, som knuses af Klippen, som de nægtede at falde på. Denne Klippe er et budskab, og der er derfor to symboler på Moses ved Kadesh, hvoraf det ene åbenbarer Guds herlighed, og det andet forkaster Klippen.

Lad dem, som står som Guds vægtere på Zions mure, være mænd, der kan se farerne foran folket,—mænd, der kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, retfærdighed og uretfærdighed.

”Advarslen er kommet: Intet må tillades at komme ind, som vil forstyrre selve grundlaget for den tro, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at flytte vore fødder bort fra den platform, hvorpå de blev sat, da vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.” Review and Herald, 14. april 1903.

Et af symbolerne i »Moses ved Kadesh« slår på Klippen med en stav, et symbol på myndighed. Første gang var det Guds myndighed, og anden gang var det menneskets myndighed. Den klasse, der repræsenteres ved Moses ved det andet Kadesh, fremstilles som Efraims drukkenbolte, der bruger deres teologiske myndighed (stav) til at angribe budskabet om den sildige regn, som er budskabet om de gamle stier fra 1840 til 1844.

Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremføres med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal gå ud til alle menighederne.

„Kristus sagde: „Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det, og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det“ [Matthæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844.

„Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; afslutningsværket må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, som vil vokse til et højt råb. Da vil Daniel stå på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd.“ Manuscript Releases, bind 21, 437.

Den første prøve med manna er tre prøver. Den sidste af de ti prøver er den tredje engels prøve. Både den første og den sidste repræsenterer „hvile“ som et symbol på prøven. Den første prøve er tre prøver, som repræsenterer den første engel, der efterfølges af den anden engel, men den fjerde prøve, hvor beseglingen og ophøjelsen som et banner er repræsenteret ved Massa og Meriba. Den tredje engel, repræsenteret ved den femte og sjette prøve, er den tredje prøve, som fulgte den anden prøve med Massa og Meriba og den første prøve med manna.

Forargelsen ved Tabera, som fremstilles i 4 Mosebog 11:1–3, er den syvende prøve. De vers, der indleder den troens ildprøve, som repræsenteres ved “Tabera”, der betyder ‘et brændende sted’, forudgås af vers, som angiver Guds folks vandring gennem ørkenen. Utålmodigheden, som kommer til udtryk i kapitel ti, står i kontrast til de hundrede og fireogfyrre tusinde, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er de, som har de helliges tålmodighed, men det gamle Israel gav i kapitel ti udtryk for en utålmodighed, der fører til deres ildprøvelse i kapitel elleve.

Så brød de op fra Herrens bjerg og drog tre dagsrejser; og Herrens pagts ark drog foran dem på de tre dagsrejser for at udspejle et hvilested for dem. Og Herrens sky var over dem om dagen, når de brød op fra lejren. Og det skete, når arken brød op, at Moses sagde: Rejs dig, Herre, og lad dine fjender blive spredt; og lad dem, der hader dig, flygte for dit ansigt. Og når den kom til hvile, sagde han: Vend tilbage, Herre, til Israels mange tusinder. 4 Mosebog 10:33–36.

Det næste vers introducerer oprøret i Tabera.

Og da folket knurrede, mishagede det Herren; og Herren hørte det, og hans vrede optændtes; og Herrens ild brændte iblandt dem og fortærede dem, som var i lejrens yderste dele. Da råbte folket til Moses; og da Moses bad til Herren, slukkedes ilden. Og han kaldte stedet Tabera, fordi Herrens ild havde brændt iblandt dem. 4 Mosebog 11:1–3.

Den provokation, som fulgte efter åbenbarelsen af ild, var længslen efter kødføde og er den ottende prøve. Denne findes i 4 Mosebog 11:4–34. Klagen i Taberah repræsenterer en fordærvet højere natur, mangel på tålmodighed, og oprøret i begæret efter Ægyptens kødgryder repræsenterer den lavere natur. Ilden repræsenterer pagts engels renselse ved ild i Malakias’ tredje kapitel, for profetisk betyder Taberah et brændested, og brændestedet i Guds profetiske Ord findes i Malakias 3, hvor ilden frembringer en utålmodig klasse, bestemt til at blive udrenset, og en tålmodig klasse, som renses som et offer, der løftes op.

De, som repræsenteres ved Moses i den dobbelte prøve af Taberahs højere og lavere natur, er de hundrede og fireogfyrre tusind, som er blevet grundfæstet i sandheden både intellektuelt og også åndeligt. Intellectet identificerer den højere natur og repræsenterer åndeligt foreningen af guddommelighed med menneskelighed. Guddommelighed kan kun forenes med menneskelighed, når den lavere natur er korsfæstet og død. At være grundfæstet i sandheden intellektuelt og åndeligt repræsenterer erfaringen af at blive beseglet. Taberahs ild repræsenterer den endelige adskillelse mellem hvide og ukrudt i Kristi værk med at oprejse de hundrede og fireogfyrre tusinds tempel.

Den niende prøve er Miriams og Arons oprør, som findes i 4 Mosebog 12. Forargelsen var ikke ulig den forargelse, der fandt sted med Korah, Datan og Abiram eller i Minneapolis i 1888. Spørgsmålet var ikke blot forkastelsen af Guds budskab, men forkastelsen af Guds valg af lederskab.

Fordømmelsen af ledere, som ikke alene forkaster budskabet, men også budbringeren, går forud for den tiende prøve. Lederskabet fremtræder som frafaldne umiddelbart før søndagsloven, som er den tiende prøve. Søndagsloven svarer til korset, og på vejen til korset, som er søndagsloven, valgte lederskabet Barabbas, en falsk Kristus, for „bar“ betyder „søn af“, og „abba“ betyder „fader“. Idet man nærmer sig korset (søndagsloven) eller Kadesh, åbenbarer lederskabet et fuldt

udviklet frafald ved at vælge en falsk Kristus og også ved direkte over for de civile myndigheder at erklære, at de ikke har nogen konge uden kejseren.

Den syvende, ottende og niende prøve identificerer beseglingsprocessen, men illustrationen er de dårlige jomfruer. Den tiende af disse prøver var Kadesjs første oprør, som er et forbillede på 1863. Fra 1846 blev hebræerne ført til Sinai for at modtage loven. De to tavler med De Ti Bud er symbolet på Guds pagtsforhold til det gamle, bogstavelige Israel, og Habakkuks to tavler er symbolet på det moderne, åndelige Israels pagtsforhold. Den anden tavle blev fremlagt i 1850, og ligesom det gamle Israel lovede at holde loven, blev der i 1856 fremført en sidste prøve, som var forbilledliggjort ved spejdernes besøg i det forjættede land. Flertalsopfattelsen, som blev nået i løbet af de syv år fra 1856 til 1863, var, at den laodikeiske ørken var det sted, hvor de ønskede at dø.

Perioden fra 1844 til 1863 er et forbillede på den periode, der begynder med dåben ved Det Røde Hav og ender med en anden dåb ved Jordanfloden, på det samme sted hvor Jesus skulle blive Kristus, da Han senere blev døbt af Johannes. Dåben ved Det Røde Hav identificerede et pagtsforhold med det gamle Israel. Dette forhold begyndte med et ægteskab, som samtidig satte en prøvelsesproces i ti trin i gang. De blev derefter ført til Sinai og lovede at holde Hans lov, men gjorde det ikke, og derpå bestod de ikke den tiende og sidste prøve ved det første oprør i Kadesh. Efter de fyrré år, og det andet og større oprør i Kadesh, gik de ind i Det Forjættede Land ved at blive døbt i Jordanfloden.

Alle dåbens vejmærker er knyttet sammen med pagten. Historien om omega og det andet Kadesh stemmer overens med historien om det første og alpha-Kadesh. Moses' omega-oprør var langt større end oprøret fra en hel nation i Kadesh' alpha-oprør. Omega er altid større. Begge oprør tilsammen repræsenterer oprøret hos Esajas' lærde og ulærde, som nægter at gå ind til den sene regns budskabs hvile.

Tre dåbshandlinger (Det Røde Hav, Jordanfloden og Jordanfloden), den første ved Moses og den sidste ved Kristus; således er Moses alfa og Kristus omega. Bogstavet mellem det første og det toogtyvende bogstav i det hebraiske alfabet, det trettende bogstav, når det føjes til og følger efter det første bogstav, som derpå føjes til det sidste og toogtyvende bogstav, danner det hebraiske ord »sandhed«. Den mellemste dåb var Jordanfloden og Kadesh. Den første dåb ved Det Røde Hav blev fulgt af dåben ved Jordan. Men den første dåb ved Jordan blev udsat i fyrré år indtil det andet besøg i Kadesh og den faktiske dåb i Jordan. Den tredje dåb, som repræsenterede jødernes besøgelsestid, var kommet, idet Kristus begyndte sit værk med at stadfæste pagten i én uge til opfyldelse af Daniel 9, vers 27, og det var dommens time for det gamle Israel.

Den første dåb ved Det Røde Hav er den første engels budskab, og de to besøg i Kadesh repræsenterer en „fordobling“, for ved det første besøg i Kadesh og ved Jordanfloden fremstilles Guds pagtsfolks oprør, og ved det andet Kadesh åbenbares lederskabets oprør. Kadesh og de to besøg repræsenterer en fordobling af den anden engels budskab, hvor to klasser åbenbares, og begge klasser repræsenteres både ved borgere og også ved lederskab. Kristi dåb er den tredje engels budskab, når hvede og ukrudt skilles ad, ligesom det gamle Israel blev skilt fra den kristne

brud, som Kristus ægtede i timen for det gamle Israels dom.

Perioden fra 1844 til 1863 er Det Røde Hav til det første oprør ved Kadesh. 1844 er overgangen over Det Røde Hav, 1846 er mannaen, symbol på sabbatsprøven, som White-ægteparret bestod i 1846, da de blev gift. I 1849 udrakte Herren sin hånd anden gang for at samle sit folk. Han havde samlet dem under den første engels budskab, da den første af Habakkuks tavler trådte frem i historien, og den anden tavle var bestemt til det samme formål.

Omega-1850-tavlen skulle samle og prøve, for det var dét, alfa-1843-tavlen gjorde. Den første engel havde en tavle, og den tredje engel havde også en tavle, for den første er alfa, og den tredje er omega. De „to tavler“ er den første og den tredje engels vejmærker — ikke den andens. Den profetiske periode for „tavlerne“ begynder med en tavle med fejl og ender med en tavle uden fejl. Historien mellem de to tavler er den anden engels historie, hvor tavlen lægges til side indtil 1850.

Efter at året 1843 var endt den 19. april 1844, blev 1843-diagrammet lagt til side, for det havde da fejlagtigt forudsagt året 1843. Fra den 19. april 1844 indtil 1850 findes der ingen af Habakkuks tavler. I den anden engels historie var der intet diagram, og—Babylon faldt. Alfa er en tavle, omega er en tavle, og midten er Babylons fald; et symbol på oprør, som er forbundet med den periode, hvor der ingen tavle var. Den historiske periode for Habakkuks tavler bærer sandhedens underskrift.

1850 blev forbilledliggjort ved Sinaj og lovgivningen. Denne begivenhed blev mindeholdt ved pinse, da to svingebrød blev løftet op. Processen med at løfte svingebrødene op fremstilles ved trykningen og promoveringen af tavlen i maj 1842 samt historien i 1849, da det andet diagram blev udarbejdet, og i 1850, da det var tilgængeligt. Perioden fremstilles på Kristi linje som de halvtreds dage fra hans opstandelse indtil pinse, en periode opdelt i fyre dage efterfulgt af ti.

I 1849 rakte Kristus sin hånd ud for anden gang, og i 1850 var Habakkuks anden tavle tilgængelig, og prøveprocessen, der førte til Kadesh, gik fremad. I 1856 indtraf den sidste af det gamle Israels ti prøver, da nyt lys over Millers grundlæggende profetiske åbenbaring blev offentliggjort i bevægelsens tidsskrift. I to tusind fem hundrede og tyve profetiske dage, fra 1856 til 1863, gik spejderne ind for at udspejle landet. I 1863 valgte de en ny leder til at føre dem tilbage til Egypten.

Vi vil fortsætte med disse sandheder i den næste artikel.

"I et syn, som blev givet mig i Bordoville, Vermont, den 10. december 1871, blev det vist mig, at min mands stilling har været en meget vanskelig en. Et pres af omsorg og arbejde har hvilet på ham. Hans brødre i tjenesten har ikke haft disse byrder at bære, og de har ikke påskønnet hans arbejde. Det stadige pres på ham har tæret på ham både åndeligt og legemligt. Det blev vist mig, at hans forhold til Guds folk i nogle henseender lignede Moses' forhold til Israel. Der var knurrere imod Moses, når omstændighederne var ugunstige, og der har været knurrere imod ham." Testimonies, bind 3, 85.